

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 5.

1. MARS 1930

2. ÅRGANG

Fra det høie nord — Finnmark.

Fra br. Gamst.

De så hen til ham og strålte av glede, og deres åsyn blev ingenlunde beskjemmede.

Hvor godt at vi også i det nye år får se hen til ham, vår Jesus.

Nye opgaver med nye kampe vil nok også i dette år møte oss men ved å se hen til ham skal vi tross alt kunne glede oss og seire, ved ham som gjør oss sterke.

Det svunne år var et godt år for oss her oppe, og mange steder har fått evangeliet i rikt mål. Noen er også høstet inn. All ære til Jesus.

Med vemod tenker vi dog også på tap som rammet i årets løp. Søster Tekla Eilertsen er jo flyttet over floden, og hennes plass heroppe er nu tom. Vi hadde satt store forhåpninger til henne, og visste at ved hennes villighet til å dele skjebne med oss heroppe, vilde vi også få beholde br. Eilertsen. Nu er hun borte. Herren utrakte sin hånd og tok henne hjem. Dypt er hun savnet. —

Feltet heroppe trenger stadig flere krefter. Flere nye steder kommer med og som følge derav større krav etter vidner, vidner som er villige til å be og arbeide — for derved å kunne nå flest mulig.

Er takknemlig til Herren for de vidner han har sent oss, men ønsker og ber fremdeles om at Herren vil sende flere.

Noen steder er det også stor mangel på lokale. Blandt disse steder kan nevnes Balsfjord, Honningsvåg og Kjøllefjord.

De to sistnevnte steder som er i Finnmark fylke ligger særdeles sentralt og er store fiskevær, hvor tusener av mennesker fra de forskjellige steder av landet samles gjennom årets løp, til det store torskefiske, som foregår. Kjøllefjord er til dato uten bedehus, og fiskerhjem. De mange fiskere

Mangelen på lokaler gjør sig sterkt gjeldende.

som samles der er derfor henvisning selv i sin fritid, til sine rorboder eller også de trange lugarer ombord i sine skjøtter. Stedet har en liten kirke, men den blir jo bare benyttet noen få ganger på året, og er selvsagt lukket for alle der ikke faller tilfote for statskirkens lære.

Stedet er således utestengt for forkynnelse det meste av året.

Undertegnede har noen gange besøkt stedet, men det har vært meget vanskelig å få møter, grunnet lokalspørsmålet; folket lytter gjerne til det gode budskap de få ganger de får høre ordet.

Enn om du som har periger og et varmt hjerte for Guds sak tenkte på Kjøllefjord med et beløp til behedus?

Har håp om å få god tomt, om vi bare kunde skaffe penger. Mange vilde da nås med evangeliet, og evighetens morgen vilde tilfulle vise det herlige resultat.

Har i den siste tid reist rundt en god del av Finnmark, og det har gledet mig å nå de mange hjem med livets ord. Enkelte steder synes det å lysne på det åndelige område, atter andre steder vender folket sig fra Gud. Mange er også bunden i den lære at de, når de bare har bekjent sin synd for mennesker, er ferdige til å møte Gud. Måtte disse kjære og alle andre få øinene op for Kristi herlighet.

Alene ved å se hen til ham, kan de stråle av glede — og ikke bli tilskamme.

Du som ber, ta oss med i din bønn. Vær med og bær de bundne til Jesus. Enkelte er enn idag blinde — De ser ikke frelsens herlighet, bed om at de må få se — se sin egen stilling, sin synd og nød, men også ham som bærer verdens synd.

Meget kan utrettes for Finn-

mark og Nord-Norge, men vi trenger eders forbønner og bistand.

Hjertelig hilsen til venner fjernt og nær fra eders i Kristus forbundne bror

F. t. Honningsvåg den 13—2—1930.

Oskar Gamst.

Fra str. Astrid Schie.

Kjøllefjord den 14—2—30. Guds fred!

Guds faste grunnvold står. 2. Tim. 2, 19.

Ja, Guds løfter holder også for oss som ferdes heroppe mot Nord ishavet og vi erfarer at hans evige armer de løfter, bærer og fører oss frem og Guds ord trenger igjennem og lykkelig utfører hvad han sender det til.

Det føles underlig og være her nord på gamle trakter igjen. Flere av vennene savnes, de har fått hjemlov og deres plass her på jord er tom. Men der er kommet andre til, som har tatt imot utløsningen og priser Herren idag for full forløsning i Lammets blod. Så Guds rike har hatt fremgang også i Finnmark. Vi har på de steder vi hittil har besøkt bodd hos frigitte søsken. De bor hist og her inne i fjordene som er fyrlykt der lyser for skibet der søker havn. Således får også disse lyse for sjelene som er nær ved å synke i bølgegrav på livets hav. Gud velgissige de troende venner på disse ensomme plasser. Lønner venter den som bevarer troskap.

I forhold til Finnmarkens folkenemge er det få som har tatt imot frelsen. Men vi ser hen til ham som kan gjøre mere enn alt, langt utover hvad vi ber og forstår. Han formår og vil ennå frelse.

Forholdene her oppe er forskjellige. Det er også megen nød

og fattigdom, især blandt lapperne. Det trengs hjelp både til legem og sjel.

Gud gi oss alle råd til å arbeide mens det heter idag. — Natten kommer da ingen kan arbeide.

Vær hjertelig hilset fra eders i nåden bevarte str.

Astrid Schie.

adr. Johan Larsen, Honningsvåg.

Fra br. Andr. Mathisen.

Den 10—2—1930.

Lenge har jeg tenkt på at jeg skulde sende noen ord til Misjons-Røsten, men har vært så optatt med arbeid hver dag — ikke bare åndelig men også materielt. Men tillat mig nu å få plass for noen linjer i deres kjære blad.

En dag satt jeg og leste min kjære bok Bibelen, hvor jeg blev festet ved mange ting i Rom. 8. Det hadde blitt en lang preken dersom jeg hadde hatt anledning til å utforme i detalj alt det som Hellig Anden åpenbarte mig. Men for at jeg ikke skal ta for meget spalterum, så vil jeg være kortfattet og nevne bare 6 ting, som Anden virker i et menneske, når den får komme der inn. — Det første den gjør er at den 1) Levendegjør, 2) dører, 3) driver, 4) vidner, 5) hjelper og 6) beder.

Derfor priser jeg Herrens navn som gjør mig levende. Jeg som var død ved mine synder og overtreddelser. Han har levendegjort oss ved sin ånd, til å virke for hans sak her oppe i det kolde Finnmark. Mangan gang kan det være prøvsomt utpå feltene heroppe. Folket har liten forståelse hva det angår misjonen, så mangan gang er man nær ved å bli fristet til å gi op arbeidet. Men takk og lov og pris, han som ved sin And driver oss i sin gjer-

ning til å virke for hans sak vil gi oss styrke, så vi holder ut inn-til Jesus, vår brudgom kommer. Derfor vil jeg minne dig, du bladets leser: Husk på de vidner som virker heroppe med evangeliet, at ikke deres hender synker i striden! For belønningen er stor for alle dem som arbeider for hans sak. Halleluja!

Vil også få lov til å bringe et opprop til alle bladets lesere, fra en liten venneflokk på undertegnede hjemsted. Vi er noen få venner som arbeider for å få bedehus på stedet, men er ennå ikkekomen så langt at dem kan begynne med bygningsarbeidet. Derfor ber jeg dig, Guds barn, som har interesse for Herrens sak: om du ikke vilde være med og hjelpe vennene i deres strev, så vi kunde begynne med bygningen til sommeren? Undertegnede har stillet sig villig til å utføre arbeidet med bygningen når man kommer så langt.

Eftersom jeg husker, så har vennene engang ifjor sendt en liten skrivelse til «Budskapet» hvor dem bad om hjelp for det arbeide som her er nevnt. Vet ikke om vennens har fått noe fra dig, hvis ikke, så vær med å gi det som Herrens And minner dig om, for det haster med Guds sak. Jesus kommer snart! Håper du er likeså villig som Hiram var, da han fikk høre at Salomo skulde bygge templet. Han gjorde alt hvad han kunde for at Herrens hus skulde bli opreist.

Derzom noen drives av Guds And til å hjelpe vennene, så gir jeg her adressen på søsteren som mottar gaver: Nathalie Harila, Vestre Jakobselv, Finnmark.

Til sist en hjertelig hilsen til alle bladets lesere fra eders hengivne bror i Kristus

Andreas Mathisen,
Vestre Jakobselv.

Hvorledes D. L. Moody blev en Verdens-evangelist.

Fra engelsk ved Martin Nielsén, Oslo.

Da Moodys kirke i 1872 blev lagt i aske reiste han over til London — ikke for å preke — men for å høre andre som kunne preke bedre enn han, tenkte han. En søndag blev han imidlertid overtalt til å tale.

Jeg har aldri i mitt liv hatt en slik vanskelighet med å tale. forteller Moody. Alt var fullkommen død. Jeg sa til mig selv mens jeg forsøkte å preke: Hvilken tåpe jeg var som samtykte i å overta gudstjenesten. Jeg kom her for å lytte og nu preker jeg. Som jeg nærmet mig slutten av prekenen, følte jeg en lettelse ved at jeg vilde være ferdig om få minutter. Da, sa han videre, kom den forferdelige tanke til mig: du har lovet å tale i aftnen igjen. Jeg forsø-

te å komme fra mitt aftenmøte, men kunde ikke. Jeg hadde lovet å komme, og jeg måtte holde mitt ord. Lokale var pakfullt av folk om kvelden. Det var en ny atmosfære. Kraften fra en usynlig verden syntes å ha falt på tilhørerne. Som jeg nærmet mig slutten, dristet jeg mig til å gi en innbydelse, og idet jeg sluttet min preken, sa jeg: Hvis der er en mann eller kvinne her som vil motta Jesus Kristus i aftnen, vær så snill å stå op. Omkring fem hundre mennesker stod op på sine føtter. Jeg tenkte det måtte være en misforståelse, og bad folket ta plass. Derefter repeterte jeg innbydelsen i en sterkere form og de reiste sig alle igjen. Atter bad jeg dem ta plass, idet jeg fremdeles

tenkte det måtte være noe galt. Nu, sa jeg, hvis der er noen av eder som virkelig mener å ville ta imot Kristus i aftnen, vær så snill å gå inn i sakristiet og eders pastor og jeg vil tale med eder der. De begynte å strømme inn gjennem de to dører.

Jeg spurte mr. L. hvem disse folk var.

— Vet ikke, svarte han.

— Er de kristne?

— Ikke såvidt jeg vet.

Vj gikk inn i sakristiet og jeg stod op og ga en sterkere innbydelse, og jeg bad alle som virkelig mente å motta Kristus atter å reise sig. Alle reiste sig, omkring fem hundre. Jeg bad dem sette sig igjen. Ennå tenkte jeg der måtte være noen misforståelse, hvorfor jeg sa: Jeg forlater London imorgen og reiser til Dublin mens eders pastor blir her imorgen aftnen. Hvis I virkelig mener det, kom igjen da.

Jeg reiste til Dublin og var ikke før kommet frem, så mottog jeg

et telegram fra mr. L. Det var tirsdag morgen, og han sa det var en større forsamling på mandag aftnen enn søndag. En stor vekkelse er brutt ut i vår kirke. De må komme tilbake å hjelpe mig.

Moody hastet tilbake til London. Det blev en vekkelse som la hundreder av sjele til kirkene i N. London. Dette var før han kom hertil i 1873 for sitt store arbeide — hans introduksjon i England.

Da han hadde fullendt sin historie, sa jeg til ham:

— Moody, noen må ha vært bedende — Å, sa han, fortalte jeg ikke det?

Dette er historiens fakt: Det var en kvinne i forsamlingen den formiddag som hadde en syk søster. Hun gikk hjem og sa til henne: Hvem tror du preket for oss denne formiddag?

Hennes søster gjettet på alle de predikanter som sedvanlig byt-

ted med pastor L. Da den syke fikk høre det var Moody fra Chicago, blev hun blek og utbrøt: — Hvad! Moody fra Chicago? Jeg leste om ham for noen tid siden i et amerikansk blad, og jeg har bedt Gud å sende ham til London og til vår kirke. Hvis jeg hadde visst at han skulde talt denne formiddag, vilde jeg ikke ha spist noen frokost. Jeg ville ha tilbragt hele tiden i bønn. Nu, søster, gå ut av værelset, lukk døren, send mig ingen middagsmat, slipp ingen inn, det samme hvem som kommer. Jeg vil hele eftermiddagen og aftnen være i bønn.

Og mens Moody stod på talerstolen, hvor alt var kulde og død om formiddagen, holdt den sengeliggende hellige kvinne ham oppe i sine bønner for Gud. Og Gud som fryder sig ved å besvare bønner, utgjød sin And. Mens mengden så Moody, så Gud til den sengeliggende kvinne.

(Torrey's Anecdotes and Illustrations).

MISJONS-RØSTEN

Fritt uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomitee og utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adr.: «Misjons-Røsten», Post box 32, Sarpsborg.

Abonnementspris: For enkelt nr. 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet kan bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresserendringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

Beretning for bladets drift 1929.

Inntekt.	
Løpsalg	kr. 908.85
Abonnement	« 1081.10
Gave	« 103.40
Tils. kr. 2093.35	
Utgift.	
Trykning	kr. 1833.00
Porto	« 302.46
Diverse	« 239.08
Skrivesaker	« 29.55
Tils. kr. 2404.09	

A. J. Larsen, Stefan Trøber, G. Iversen.
Revidert og funnet i orden: Moss 12—2—1930.
Jul. O. Lind, Joh. Martinsen

Som man vil se av ovenstående utdrag av regnskapet viser første års drift som ventelig var underskudd. Dette vil dog på det nærmeste bli dekket ved utestående kontingent som anses sikkert.

Regnskapet er etter vår mening allikevel over forventning.

For å gjøre bladet kjent og for å tilfredsstille alle krav som ganske naturlig melder sig ved et nytt blad er portoen i årets løp blitt nok så stor. Og ved den raske stigning i abonnentallet så vi oss også nødsaget til å anskaffe en adressemaskin, hvorpå er betalt 100 kroner, (opført under posten diverse).

Bladet sendes gratis til misjonærene og til de evangelister som måtte ønske det. Likeså er endel tiloversblevne sendt til utdeling i sykehus, gamlehjem og fengsler i håp om at det vil føre velsignelse med på sin vei.

Det var også gledelig ved årsskiftet å legge merke til vennenes interesse for bladet, idet flesteparten har fornyet abonnementet. Og flere kommer stadig til.

Vi har all grunn til å prise Herren for resultatet, og arbeidet fortsettes i tro på at sannhetets sak skal seire. All ære til vår velsignede Jesus.

Til Berger N. Johnssens hvileophold

er videre innkommet: Fra br. Johs. Larsen, Holmsbu kr. 10.00 Fjør innk. og sendt..... « 275.00

Tils. kr. 285.00

Bidrag mottas fremdeles med takk.

Finnmarksmisjonen.

Lengst nord i vårt land ligger Troms og Finnmarks fylker. På grunn av deres beliggenhet og lange avstande mellom bebyggede steder må det — skjønt det i navnet er «kristent» — betraktes som misjonsmark. Vinteren er mørk, kald og lang. Det er farefullt å ferdes langs den vidstrakte kyst når vinterstormene raser som verst. Mangen en har funnet sin grav i det kolde Nordishav.

En broder skriver i et privatbrev bl. a.:

En båt med 4 mann gikk forledet tilbunds under en snestorm. Det var umulig å hjelpe. Det siste man hørte var et skrik: «Herre Jesus hjelp oss!» Siden var det tyst. Men hjemme satt hustru med flere barn og ventet forjevnes. Det verste var at man ikke visste om de var frelste.

Der er i det siste også av frie vidner arbeidet meget for å spre det fulle evangelium i Nord-Norge. I tro til Gud, uten å ha støtte av noen organisasjon, er de reist dit op og Guds ord har hatt fremgang.

Alt tyder på at vi lever i de aller siste tider og vår herre Jesu Kristi gjenkomst er såre nær. Husk derfor også på denne gren av arbeidet i Herrens vingård. Husk vidnene der nord i bønn og hvis Herren minner, også med økonomiske midler.

På 4. side av «Misjons-Røsten» finnes av og til de frie vidners adresser vi kjenner. Beløp kan sendes til dem direkte eller til deres kasserere.

Søndagsskolestevne.

Som mange husker holdtes der for en tid siden et søndagsskolestevne på Bethel, Ski. Da forberedelsen og innbydelsen til dette stevne blev foretatt i litt hastverk, gjorde det sitt til at det ikke kom så mange deltagere som man hadde ventet. Men det var et ønske hos alle å få et lignende stevne i nær fremtid og at også mange fler måtte delta.

Søndag 16. mars blir altså dagen for det nye stevne, som skal holdes i Pløensgt. 4 III, Oslo. Det vil sikkert bli en herlig opplevelse å få være med, da det er flere interessante emner som skal behandles og mange venner fra forskjellige steder vil delta.

Se annonsen idag. S. T.

Når kontingenten innsendes

var snild å anmerk om det er ny eller gammel abonnent. Dette vil spare oss for en hel del brydderi.

— Der er ingen bok som kan sammenlignes med Bibelen, og ingen annen lesning betyr så meget for menneskeheden. Den befester de sterke og er de svakes trøst. Den er regjeringens støtte og religionens grunnvoll.

Kinabrev fra str. Dørum og Karlson.

Til «Misjons-Røsten».

Vil gjennem Røsten sende alle kjære venner en hilsen herfra og ønske eder et av Herrens velsignet nytt år.

Underlig at vi nu har begynt på 1930. Ingen av oss vet hva dette år vil bringe til oss, men i tillid til vår Frelser er vi frimodige, da vi vet at han vil ikke slippe eller forlate noen av sine.

Han er med oss alle dage inntil verdens ende og aldri av uret rett vil han lidt uten at han på vår side har stridt. Ja i nøden er han funnen såre stor.

Vi er taknemlige for all velsignelse i det år som svandt. Har hatt det ganske godt i arbeidet, skjønt vi vilde dog gjerne se større resultater, men vi får prise Herren fordi vi får se at det dog er fremgang.

Før jul var vi ute i landsbyene og besøkte de troende, og på hvert sted møter vi deres kjærlighet.

Var også til utstasjonen og hadde noen møter. Det er så kjært for oss å merke det ansvar som noen av de troende synes å få. Skjønt deres fattigdom søker de å være i arbeidet.

Det er så at vi har lokalet fritt i den landsby, men hva det skal til for lys og brensel det holder de troende. Når vi nu var samlet der for et par dages møter så skulde det jo noe til mat for de som kom langveis fra, og de troende der på stedet la ut alt hvad der skulde til.

Når vi ser de våkner op for sitt ansvar og blir gjestfrie, da må vi riktig glede oss, fordi vi forstår at det er Guds nåde som virker i dem.

Så kom julehøytiden og vi hadde lyst å gjøre det litt hyggelig for de vi hadde i arbeide her. Vi stelte da til i kvinnekapellet. Dekket borde med god mat og forskjellige kinesiske gotterier og en liten present til hver av dem. Så spiste de sig god og mett og sang og var så fornøide. Til juledagsmøtet var der fremmøtt en mengde mennesker.

Vi hadde da møte først og sitrengende. Om aftenen hadde vi hadde selv på forhånd lagt isammen penger for denne anledning.

Vi hjalp noen som vi visste var så fattige. Om aftenen hadde vi det litt festlig for de som ikke gikk hjem og for de troende her i byen. Vi var samlet med kvinnene og evangelistene med brødrene. De kjære kvinner avla sine vidnesbyrd og var så glade. Ja, vi hadde en riktig god stund.

Så vilde vi da også gjøre litt godt for de fattige og vi samtalte med evangelisten om det kunde la sig gjøre at de troende også hjalp oss med å mette de fattige. De hadde nemlig litt penge igjen fra julefesten. Han fremholdt dette forslag for dem og de var villige å legge ut det halve. Så gikk da den ene av evangelistene ut og innbød disse stakkels mennesker og på den siste dagen i året hadde vi da fattigbespisning. Det var over hundre store og små som den dag fikk spise sig mette. O, hvilken glede å få gjøre noe for slike. Om aftenen hadde vi møte, og nyttårsdags morgen før det var lyst kommer evangelistene og de troende som hjelper oss her og

flere fra byene som overnattet her, de kommer marsjerende og stiller sig utenfor vårt hus og begynner å synge. Vi kom oss i en fart ut av sengen og fikk på oss klærne. Så vi kunde gå ut. De hilste oss da godt nytt år, og så talte evangelisten noen oppmunttelsesord til oss. Ja de er kjære disse kinesere. Må Herren alltid få velsigne og bevare dem.

Igår formiddag var vi da optatt hele formiddagen nesten med å ta imot alle som kom for å hilse «Hsin Hsi Ping-an» (ny glede og fred).

Vi har nu benkene ferdige til den nye utstasjon. De troende har kostet dem og vi har hundre kroner som vi har fått til hjelp for denne utvidelse av arbeidet. Dog vi har ennå ikke fått et passende sted, men håper snart å få leiet så vi kan få sette arbeidet igang der.

Så har vi nu begynt på vårt fjortende år herute og noen av våre venner synes visst at det var på tide vi kom hjem en tur. Vi har også selv tenkt at dersom det er Herrens vilje med oss å reise hjem for en liten tid, å komme hjem nu til vintern. Vi burde da reise herfra i slutten av april eller først i mai.

Det vil si om Herren skaffer alt tilrette for oss med hensyn til midler. Det skal jo noe til, ikke bare våre reisepenger, men husleie og lønninger til evangelistene og de som skal passe på plassen, de må jo ha for noen måneder i forskudd.

Vi er slett ikke bekymret eller engstelig for at vi ikke skal komme avsted, men er fullt villig til uavbrutt å fortsette arbeidet her dersom det er Herrens velbehagelige vilje. — Dog tenkte vi at det muligens var til beste for våre legemer å få litt forandring av luft, og kanskje best for selve misjonen.

Dersom noen som leser disse linjer skulde føle det som Herrens vilje å være med å hjelpe oss hjem så kan midler sendes til vår kasserer: Janette Bru, Velhavensgt. 10, Oslo.

Når vi tenker på muligens å forlate flokken her, ja, da føler vi det meget hårdt og vet nesten ikke hvordan det skal la sig gjøre. Og det er sikkert, at om vi skulde komme hjem, så vil vi nok ha våre hjerter her ute hos disse kjære, og vi sikkert haste med å komme ut igjen.

Ja, kjære venner, bed for oss at Herrens vilje må skje.

Vi tror at tiden er kort og kongens ærinde har hast.

Må Herren hjelpe oss alle til å gjøre hvad vi kan.

Så til slutt mange kjære hilsener Eders i Kristus forenede Margrete Dørum og Hilma Karlson.

Banda-misjonen Drammen 20—2—30.

Til str. Dagmar Jacobsen. Banda er i tidsrummet 1—1—29 til 27—1—30 innkommet kr. 2200.35 Herav er til hennes underhold i nevnte tidsrum sendt kr. 1120.10, og til hennes hjemreise sendt telegrafisk i januar d. å. kr. 1080.25.

Gud velsigne hver enkelt giver. Broderhilsen Sverre Severinsen.

ORD FOR DAGEN:

Den nærværende tids lidelser er å akte mot den herlighet som skal bære på oss.

Kvinne, hvad har med dig å gjøre?

I «Israels Haffnung» skrevet en forfatter om: «Bejente steder i lyset av orientalske hold.» Bl. a. skriver han om Jesu ord til sin mor i Joh. 2: «Kvinne, hvad har jeg med dig å gjøre?» Over disse hårde og smynteledede ord er det Jesus overfor sin mor, faller et helt annet lys, når man leser den nevnte forfatters forklaring. Han skriver:

«Ofte har jeg egret mig over denne oversettelse, og jeg glemmer mig hjertelig over endelig å få gang å få anledning til som livet protestant å gi sannsynlige og protesterte imot den protestantiske oppfattelse, som stadig utlegger dette ord om Frelseren barskt hadde å slått en bønn av sin mor, ja, dog vilde gi henne en tilrettegning.

I den greske urtekst lyder ord således: Ti emoi kai gunai? Og i Vulgola: (Den latinske oversettelse): Ouid mitteri tibi est, mulier? Ordret oversatt betyr hverken det greske eller det latinske:

Kvinne, hvad har jeg med dig å gjøre, men: «Hvad er det mig og dig, kvinne?»

Denne setning: «Ma ti wa li d. v. s. «Hvad er det for mig dig.» brukes den dag idag i en lig omgang i Østerlandene, og tyr ganske simpelt:

Det er en sak der egentlig angår mig og dig.

Et vennligere svar kan man ke tenke sig. Vi må også legge merke til at Frelseren talte til sin gresk eller latin med sin mor arameisk, om ikke hebraisk. Følgelig må den greske setning Ti emoi kai soi, gunay, være oversettelse fra arameisk eller hebraisk.

Men begge disse språk, det arameiske, såvel som det hebraiske er meget nærbeslektede med det greske. Så den dag idag taler Syrien og Palestina, ikke bare men hensyn til ordlyden, men også med hensyn til språkets dommeligheter, og i den arabiske bibel er Jesu ord ikke oversatt ved det barske: «Hvad har med dig å gjøre?» men ved vennlige daglige: «Hvad er for mig og dig?» Vi tenker oss storiens gang omtrent på følgende måte:

Jesus og hans disiple er i budt til brylluppet. Som venninne av brudfolket berker Jesu mor den forlovede, hvori disse er stedt, og gjør sereren oppmerksom derpå. De åpenbart ikke første gang at ren søker råd og hjelp hos Han svarer henne: — Mig kommer saken egentlig ikke til. Vi er gjester og ikke vertene, må sørge for forfriskninger, ler ikke er timen der ennå, da efter min Fars vilje skal vises makt.

På tonen i hans stemme — de østerlandske språk avtales en setnings betydning meget av tonen, hvori den er sagt — kjente Maria, at hjelpen, som den var utsatt, dog ikke var

tet, og da og når han bevisst om å hjelpe om et dommerlig tjenerne al befaling, synes dem Til slutt tiltalen «kger noe bderimot er for høiakt het. Til be på op i Bi der: Joh. 4 15.

FRA SP

Hj Str. D Banda, reist utsett inntil 4. mars. Som man akter også son å kom tter 13 års a om at Herre for hjemre

meldes i et str. Pederse underbart H Nøden er ssker og dyrferdelig. De ker at mangsultedøden r Ja, det er lig folk, som forbnng og

Fr

skriver en b til oss bl. a. — Om oss alle til oss i sitt da mulig for en er kort, djevkerer for hv Jesu ord: M på sin jorden Mätte vi levende tro, hvorsomhells de verden: «sen»

Bjørnst. B

lighet: Hvis de sier, gav de natt eller da Hjertelig h forb. br.

Filadelfia

har efter år hatt et godt de inntekter kroner, hvor sjonskassen. gett viser 30

Sa Det er i sidd Misjonsn sitt nuværen se. Det blir n og søndag, n dagen. Mang strikter vil delta.

— Kom i ret dig. Gå i re takke dig.

Jeg har fått bud om at jeg skal dø —

Efter en tale av misjonær Lister tillater vi oss å gjengi følgende beretning fra Madagaskar:

Massafi het en gasser i 40-årsalderen. Han var foreldrenes eneste barn. Hans spøke var alle døde. Foreldrene var kristne, men Massafi var helt upåvirket av deres tro. Hele hans interesse var fanget i spekulasjoner og forretninger og han var efter hvert blitt en rik mann.

Som regel besøkte han misjonskirken og satte sig på den nederste benk. Men forherdet som han var, gikk han alltid ut med et hårdt og ubøiet hjerte. Hans mors død og siste hilsen om at han måtte omvende sig å tro på Gud, virket heller ingen forandring.

Så en dag kommer Massafi inn på misjonsstasjonen for å tale med misjonær Lister. Misjonæren kjente Massafi meget godt og de hadde flere ganger talt sammen. Misjonæren forstod at det var noe usedvanlig som bragte Massafi dit. Og på spørsmål om hvad det var, svarte Massafi:

— Jeg vil du skal hjelpe mig med å dø, jeg må ha hjelp så jeg kan vandre herfra med fred i hjertet.

Misjonæren så forbauset på ham. Mannen stod jo der frisk og sund.

— Nei, du skal ikke dø, men leve. Svarte misjonæren endelig.

— Jeg har fått bud om at jeg skal dø mandag klokken 2, svarte Massafi. Herren har talt til mig. Vil du ikke hjelpe mig?

Misjonæren blev forbauset over denne seltsomme tale, men efter hvert gikk det op for ham, at det var det dybeste alvor og at mannen var i sjelenød.

— Jo visst vil jeg hjelpe dig; det er jo nettop derfor vil jeg kommet til Madagaskar, for å hjelpe dig og alle de andre til å få fred og stille de urolige hjertener.

De gikk begge inn i et rum hvor de var for sig selv, og samtalte om den stilling Massafi var i, om det evige ord og det som hørte Guds rike til.

Det blev en gripende stund, fortalte misjonæren. Den før så hårde mann fortalte og bekjente alle sine misgjerninger og om alle de uerlige fremgangsmåter han hadde benyttet sig av for å tjene penger. Og for hver beretning stanset han op og spurte om det kunde være håp for en slik som han. Og det værste av alt, fortsatte Massafi, jeg har også vært med på å ta menneskeliv. Håpløst av fortvilelse spurte han misjonæren om han trodde det var nåde også for denne synd. Og denne kunde svare ham med Jesu egne ord: Hver den som kommer til mig støter jeg ikke bort.

De høit begge kne sammen og bad til Gud. Og en angerens og tilgivelsens bønn steg op fra den ulykkelige sønderkuste manns hjerte. Det blev en hård kamp i bønn til den allmektige Gud.

Mannen blev ikke løst denne kveld, men noen dager senere da man var samlet om Herrens bord, hørte man den før så ulykkelige Massafi juble og prise Herren for frelsen og for den ettertraktede fred som nu hadde fylt hans hjerte.

Dødsdagen som var bebudet kom, og misjonæren med flere kristne var samlet i Massafis hjem. Klokken blev 12, den blev 1, og alle knelte i bønn.

Det var brennende bønner, blandet med gråt og hulken, som blev opsendt. Efter som klokken nærmet sig 2 var det som en himmelsk luftning senket sig ned og fylte rummet. Massafis ansikt strålte. Det var som han skuet inn i den himmelske herlighet. Og når tiden var inne blev Massafi løst ut fra det jordiske og hans frigjorte sjel svinget sig triumferende gjennom eteren mot de skyblå høider og inn i himmellandet.

«Kom dog og la oss gå iredde med hverandre, sier Herren. Om eders synd er som purpur, skal de bli hvite som sne, om de er røde som skarlagen, skal de bli som ull.» Es. 18.

Vi skal komme til ham og ta bo hos ham.

Det var om et nytt avsnitt i disiplens liv, Jesus talte, da han lovede dem talsmannen som Faderen vilde sende på hans bønn.

Denne oplevelse, at Hellig Anden tok bolig i dem, hadde de ennå ikke hatt, men håpets frø blev sådd i deres hjertener ved Jesu siste taler, som jo dreiet sig om Hellig Andens sendelse. Men veien skulde banes og beredes til den store dag; ti Hellig Anden kan jo ikke ta bolig i et hjerte, der ikke først er rensnet fra synd.

Jesus sier at verden ikke kan motta Hellig Anden. Det kjødelige sinn kan ikke ta mot den ånd det strider mot. Men Talsmannen vilde bli sendt til dem som elsket Jesus. Og kjærligheten til ham skal vise sig deri, at man bønner sig for Hans ord, artar det som sannhet, og ælter hver det som rettesnor for sin liv, så at man ikke lar forstanden ta den plass der tilkommer hans ord, og ikke lar vantroen beskjære og begrense noe av det.

Alt det, Jesus hadde sagt til dem, skulde nu opleves og gjenleves av disiplene, og det var kun mulig ved den kraft, Faderen vilde gi til det lydige og villige sinn. Jesus spør nemlig sådanne, der hengir sig helt til ham og kun har det ene mål for øie å herliggjøre Gud, dem, hvis høieste ønske er, at Guds vilje må bli gjennemført i og ved deres liv.

Veien til at Helligånden kunde komme, skulde beredes derved, at denne verdens fyrste blev besiret; derfor gikk Jesus inn i kampen mot ham, sannhetens fiende, der hadde trådt det levende og skapende ord i støvet og sådd vantro i menneskehjertene. Den sterke skulde overvinnes av den sterkeste; og den gode Hyrde trådte i gapet for fårene imot ulven, som vilde adspredde og ødelegge dem.

Alt Guds ord måtte fullkomnes, og det skulde vise sig, at der fantes en seirherre, som kunde avsløre denne verdens fyrste, av-

DE SANG BESTEFAR I SØVN

Barna listet sig stille omkring med forskrekkede ansikter, for mor hadde jo sagt dem med gråtende stemme at bestefar holdt på å dø.

«Er Jesus kommet for å hente ham?» spurte lille Helga.

«Ja, Jesus har sagt til ham at han skal komme hjem til ham nu, barnet mitt, og nu skal bestefar forlate oss snart,» svarte moren.

Den varme vårveld var snart slutt, og den rosenfarvede solnedgang gjød sin gans over haven og jordene. Luften var fylt av epleblomstens duft. Den trengte inn gjennom det åpne vindu i det lite værelse hvor bestefar lå for døden.

«En liten brun trost satt på en lindre, visnet gen utenfor vinduet og sang en herlig lovsang til Gud. Det var som den gledet sig over at en i blodet toet menneskesjel var så nær himmelens port.

Barna var blitt kalt inn til bestefar og stod et stykke fra sengen hvor den kjære gamle mann lå nedpakkert i dyner. Skinnet fra den nedgående sol lyste på hans ansikt og skjulte dødens gråblå farge.

Bestefar var trett efter livets strid. Han hadde lagt sig til hvile og lå der som en fortidens patriark med hendene sammenfoldet over brystet og ventet på døden.

«Er barna her?» spurte han med svak

stemme. — Kom hit og kyss meg, kjære små! —

«Og da den ene efter den andre forsiktig bort til ham og kysset ham, bad han Gud veisigne dem.» — Det har vært en lang vei, men så trett som jeg er glad for at jeg er kommet til enden — sa han. Så lukket barna øyne med et svakt smil og hvisket: — La barna synge!

Den ene så på den andre, nikket, så begynte Sigrid, den eldste, å synge vakkert å synge den vakre sangen hjem, mitt kjære hjem.

Mens ordene lød fra de friske leber, åpnet bestefar sine leber, og tåket øyne blev klarere og lysere, så trett sin rykende hand og søt.

«Barna synger mig i søvn, Gud, signe dem! Der finnes intet sted i himmelen, — mitt hjem. Må Gud få komme dit snart!

Mens nu bestefar drog de siste ånd og det siste glimt av fortidens serte hans øie, stemte hele familien sangen.

Også Helgas barnlige toner kom, de sang mildt den kjære gamle bestefar inn i hans siste lange søvn.

I det samme tok moren de små, og de gikk ut av værelset.

«Nu hviler han, barna mine! Nu han i trygt forvar hos den Gode!» sa hun.

Hvor herlig å få sovne inn i tros frelsen!

den seir Jesus har vunnet, i alle vantro, men troende! — også du skal oppleve pinseundere!

«Er barna her?» spurte han med svak

stemme. — Kom hit og kyss meg, kjære små! —

«Og da den ene efter den andre forsiktig bort til ham og kysset ham, bad han Gud veisigne dem.» — Det har vært en lang vei, men så trett som jeg er glad for at jeg er kommet til enden — sa han. Så lukket barna øyne med et svakt smil og hvisket: — La barna synge!

Den ene så på den andre, nikket, så begynte Sigrid, den eldste, å synge vakkert å synge den vakre sangen hjem, mitt kjære hjem.

Mens ordene lød fra de friske leber, åpnet bestefar sine leber, og tåket øyne blev klarere og lysere, så trett sin rykende hand og søt.

«Barna synger mig i søvn, Gud, signe dem! Der finnes intet sted i himmelen, — mitt hjem. Må Gud få komme dit snart!

DE SANG BESTEFAR I SØVN

Barna listet sig stille omkring med forskrekkede ansikter, for mor hadde jo sagt dem med gråtende stemme at bestefar holdt på å dø.

«Er Jesus kommet for å hente ham?» spurte lille Helga.

«Ja, Jesus har sagt til ham at han skal komme hjem til ham nu, barnet mitt, og nu skal bestefar forlate oss snart,» svarte moren.

Den varme vårveld var snart slutt, og den rosenfarvede solnedgang gjød sin gans over haven og jordene. Luften var fylt av epleblomstens duft. Den trengte inn gjennom det åpne vindu i det lite værelse hvor bestefar lå for døden.

«En liten brun trost satt på en lindre, visnet gen utenfor vinduet og sang en herlig lovsang til Gud. Det var som den gledet sig over at en i blodet toet menneskesjel var så nær himmelens port.

Barna var blitt kalt inn til bestefar og stod et stykke fra sengen hvor den kjære gamle mann lå nedpakkert i dyner. Skinnet fra den nedgående sol lyste på hans ansikt og skjulte dødens gråblå farge.

Bestefar var trett efter livets strid. Han hadde lagt sig til hvile og lå der som en fortidens patriark med hendene sammenfoldet over brystet og ventet på døden.

«Er barna her?» spurte han med svak

stemme. — Kom hit og kyss meg, kjære små! —

«Og da den ene efter den andre forsiktig bort til ham og kysset ham, bad han Gud veisigne dem.» — Det har vært en lang vei, men så trett som jeg er glad for at jeg er kommet til enden — sa han. Så lukket barna øyne med et svakt smil og hvisket: — La barna synge!

Den ene så på den andre, nikket, så begynte Sigrid, den eldste, å synge vakkert å synge den vakre sangen hjem, mitt kjære hjem.

Mens ordene lød fra de friske leber, åpnet bestefar sine leber, og tåket øyne blev klarere og lysere, så trett sin rykende hand og søt.

«Barna synger mig i søvn, Gud, signe dem! Der finnes intet sted i himmelen, — mitt hjem. Må Gud få komme dit snart!

Mens nu bestefar drog de siste ånd og det siste glimt av fortidens serte hans øie, stemte hele familien sangen.

Også Helgas barnlige toner kom, de sang mildt den kjære gamle bestefar inn i hans siste lange søvn.

I det samme tok moren de små, og de gikk ut av værelset.

«Nu hviler han, barna mine! Nu han i trygt forvar hos den Gode!» sa hun.

Hvor herlig å få sovne inn i tros frelsen!

den seir Jesus har vunnet, i alle vantro, men troende! — også du skal oppleve pinseundere!

«Er barna her?» spurte han med svak

stemme. — Kom hit og kyss meg, kjære små! —

«Og da den ene efter den andre forsiktig bort til ham og kysset ham, bad han Gud veisigne dem.» — Det har vært en lang vei, men så trett som jeg er glad for at jeg er kommet til enden — sa han. Så lukket barna øyne med et svakt smil og hvisket: — La barna synge!

Den ene så på den andre, nikket, så begynte Sigrid, den eldste, å synge vakkert å synge den vakre sangen hjem, mitt kjære hjem.

Mens ordene lød fra de friske leber, åpnet bestefar sine leber, og tåket øyne blev klarere og lysere, så trett sin rykende hand og søt.

«Barna synger mig i søvn, Gud, signe dem! Der finnes intet sted i himmelen, — mitt hjem. Må Gud få komme dit snart!

1. Pet. 5, 8—9. Da vi ser stillingen i de forskjellige menigheter idag, så er det beklagelig. Og vi må stanse for det gamle ord som sier:

Huset må brytes ned

Det er urent — Spedalskheten har utbredt sig i huset, og de dårlige stener må brytes ut, og andre stener innsettes i deres sted — (3. Mos. 14, 42).

Den urene skal bo for sig selv utenfor leiren —; han må ikke komme i berøring med noe friskt menneske, så de blir besmittet av den ondartede spedalskheten. Guds tabernakel må ikke gjøres urent — (3. Mos. 15, 31). Ingen uren hadde adgang til helligdommen.

Huset og stenen

er et bilde på menigheten, og spedalskheten et bilde på synden og all den urettferdighet, som herjer innen menigheten. Derfor må disse urene ut av menigheten.

Forsamlingene var dødsyke, de vilde dø heter det. Syndens sykdom hadde trengt hårdt inn på disse medlemmer, så at de helst vilde dø, d. e. de vilde gå helt ut i Satans tjenestenummel. Når forstanderen er åndelig død, da kan ingen forundres at flere med ham vil dø. Det ikke sådanne døde hyrder, som ødelegger Guds vingård? Se Jerm. 12, 10, kap. 23, 11.

I troen på slangens ord spiste kvinnen dødens mat. 1. Mos. 3, 6. I tro og i tillid til menne-

skebud og deres anordninger, spiser folket døden i sig. Ti mange tror mer på hvad disse falske døde hyrder sier enn hvad Gud i sitt ord sier. Derav kommer det, at sykdom og død får makt; ti folket erkjenner det som ikke er av Gud, men vil heller vandre i menneskebud, Hos. 5, 11, Matt. 15, 6—9, Es. 29, 13. kol. 2, 18—23.

Hvorledes er det med dig, er du død? Bliv våken og styrk det øvrige som vil dø! Ap. 3, 2. Noen få personer i Sardes var i live. v. 4. Denne lille forsamling hadde fulgt Jesus, og han har bevart dem rene. De som er i ham, kol. 3, 3, og følger ham, Joh. 8, 12, de er friske helt igjennem, og de stråler av glede, Salm. 34, 6.

Forsamlingen i Smyrna var frisk og sund. Ap. 2, 8—11.

Forsamlingen i Filadelfia var sund og frisk, den hadde erkjent Guds ord, og bevart det. Jesus, deres liv og hyrde, gav disse forsamlinger fremtid og håp, Ap. 3, 7—13.

Menigheten i Laodikea, den er helt igjennem død, ikke en eneste har liv. Forstanderen og medlemmene er døde i vantro og synd. Lunken og elendig, fattig og blinn og nøken døren og banker, Ap. 3, 14—20.

Den døde forsamlingen i Sardes og den Laodikelske forsamling kan ansees såsom et trefende bilde på de mange menigheter i dette land, som har bekjennelse at de lever — men

NUMME

A

Fra br. og

Kjære

De

misk-

gjern

barr.

Ggøå v

år vil vi

fasthet

ne, og når

ens av de

vite vår h

son: har f

gården he

ge land.

Vil også

hjerterligst

ved Guds

under det

forbønner

riktig vel

son, er g

sonlig, og

ret vår ti

Meesterens

V! har

med mang

ovdu no år

minner og

på det ut

godt å vite

oss tilbake

han har sa

alle dager

Det er n

siden vi k

stasjonen

og denne k

vert forg

ket med, o

dyrebare r

Det er

foregår bl

der disse

og mange

FRIS

Frisinn

uklarhet.

aktighet, n

mellem de

sinn og det

lige tilstan

Det mod

ikke en fr

kjennelse

En i ca

vet, hvad

del. Han h

og viker i

kan tillate

ledes om s

som ikke a

Han har k

ne eiske o

sin overbe

være hilde

vrange op

dog tross

være i livs

Jesus. Ha

for

Utgit

ved en redaksjonsk